

el Déu de Jesús, no el déu dels pagans

- Fèlix Salas -

Com se'm va sol·licitar, voldria des d'aquestes breus línies fer alguna reflexió en relació a la nostra situació com a comunitats cristianes, i que donat el meu ministeri més aviat itinerant, he pogut recollir al llarg de les visites a esglésies locals, de diferents índoles i tradicions denominacionals.

Tres són els punts que voldria destacar.

1. Hem de recordar, un cop més, la importància de conèixer les Escriptures.

És imprescindible que com a poble de Déu coneguem i estimem les Escriptures, però també siguem capaços d'aprofundir en els aspectes limítrofs d'aquesta. Hem de conèixer què envolta la Bíblia (ambient, cultura, teologia, filosofia...) per no ser ingenus i creure que la Bíblia ha caigut del cel (com ocorre amb l'opinió sobre l'Alcorà, per exemple), i ser capaços d'afinar més en la seva interpretació, amb una bona hermenèutica.

2. Hem de recordar, un cop més, el sacerdoci universal dels creients.

Com a tradicions protestants, defensem que tots els fills i filles de Déu som sacerdots; en altres paraules, no hi ha clergat. Ni laics. O tots som clergat, o tots som laics. No obstant això, en la nostra realitat dominical i quotidiana ens veiem embolicats en aclariments, pràctiques o usos del ministeri allunyats d'aquest principi reformador.

No podem pensar que a la comunitat local hi ha persones més valuoses que altres, o més importants, ja sigui per a Déu o per als germans i germanes. Tampoc que l'oració d'uns és més poderosa que la d'altres, o que unes paraules són de major calat que les d'un altre. Fins i tot la nostra nomenclatura eclesial ens revela en alguns casos on estem, amb expressions tals com "creients de peu" o "veritables homes de Déu".

3. Hem de pensar en el Déu de Jesús amb major maduresa.

El Déu de Jesús és diferent de la concepció que es té comunament dels déus, i els seus deixebles i deixebles no hauríem de compartir sense més la mateixa idea de Déu que normalment subjeu en les mentalitats religioses.

Aquest no és el "Déu-mag", que està aquí per solucionar contínuament els nostres puerils problemes, sinó que des de l'esperança ens estimula a donar-los solució amb la seva

companyia; tampoc és el meu aliat particular per resoldre i donar resposta a totes les meves sol·licituds.

Finalment, no és el Déu "explica-móns", que, com als nens, necessita donar un perquè a tot el que passa i donar una resposta a cada pregunta, sent arrogants amb el nostre proïsme, quan creiem tenir l'explicació omniscient de tot el que ocorre tant en les vides de les persones com en el nostre món.

L'egocentrisme religiós o el narcisisme espiritual generen conceptes de Déu que no tenen res a veure amb el Déu que se'ns ha revelat en Jesucrist. Ens fa egoistes, i encara que revestits de pietat o ingenuïtat, ens pot convertir en éssers humans cruels, demandant "justícia" quan el que volem demanar és venjança o càstigs exemplars. No podem pensar que som millors que els altres, o que el que és característic per estar en aquest món no ens ha d'"esquitxar" als cristians (amb conceptes de santedat medievals), sinó que estem en el món per proclamar el seu amor (Jn 3, 16) i la seva exclusiva bondat envers tothom (Mt 5, 45).

"Fills d'Israel, no em sou vosaltres com a fills d'etíops, diu Jehovà? No vaig fer jo pujar a Israel de la terra d'Egipte, i als filisteus de Caftor, i de Kir als arameus?" (Am 9,7)